

Με άλλα Μάτια

Πέμπτη, 8 Δεκεμβρίου 2011

ΑΓΑΠΗ-ΜΙΑ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ

Εγκαινιάζω στο blog μου μια συνεργασία με έναν καλό φίλο και συνοδοιπόρο στα δύσκολα! Αρχή το παρακάτω άρθρο του ειδικευόμενου γιατρού Στέλιου Κυμπουρόπουλου, ανθρώπου που γεννήθηκε με κινητική αναπηρία και όμως πρωταγωνιστεί στη ζωή, Αντιπροέδρου του Συλλόγου Νέων Γιατρών και Μέλους της Επιτροπής Προσβασιμότητας Φοιτητών με Αναπηρία του Πανεπιστημίου Αθηνών

«Μιας και σε λιγότερο από ένα μήνα θα υποδεχθούμε το 2012, εύχομαι σε όλους να έχετε την καλύτερη, την πιο δημιουργική, την πιο χαβαλεντζίδικη χρονιά, μια χρονιά που θα νιώσετε την πραγματική αγάπη από φίλους, από τον ερωτικό σας σύντροφο (και αν δεν έχετε βρει, καιρός είναι να βρείτε!) και από όπου αλλού ο καθένας σας τη ψάχνει.

Όλοι οι άνθρωποι ψάχνουν την αγάπη. Από το αφρικανάκι που αργοπεθαίνει κάτω από συνθήκες ασπίας και ασθενειών μέχρι και τον άνθρωπο που ζει στα βορειότερα μέρη της γης. Από τον σκληροτράχηλο επιχειρηματία της Δύσης, μέχρι το κινεζάκι που παίζει ανέμελο μέσα στα σοκάκια. Η αγάπη είναι η σημαντικότερη κινητήριος δύναμη. Όταν περιτριγυριζόμαστε από αγάπη νιώθουμε πιο δυνατοί, πιο ευτυχισμένοι πιο ικανοί να πετύχουμε τους στόχους μας. Είμαστε «πλασμένοι» από αγάπη είτε αν το δούμε θεολογικά «ο Θεός είναι αγάπη» και σαν παιδιά του που είμαστε μας δείχνει αγνή αγάπη

ή και καθαρά από την ανθρώπινη σκοπιά αν το δούμε το αποτέλεσμα, συνήθως, της αγάπης δύο ανθρώπων είναι η γέννηση ενός παιδιού. Άρα, κυλάει μέσα μας η αγάπη και ας μη το καταλαβαίνουμε ή δε θέλουμε να το παραδεχτούμε για να μη δείξουμε ευάλωτοι. Είναι αυτό που μένει προς το τέλος της ζωής μας. Το πόσο έχουμε αγαπήσει και πόσο από αυτή την αγάπη έχουμε δείξει. Ο άνθρωπος έχει την ανάγκη να δώσει και να πάρει αγάπη.

Πιστεύω να συμφωνείτε και εσείς με αυτή την ιδέα! Άρα και ένας ανάπηρος, όντας άνθρωπος, θέλει να νιώθει την αγάπη των άλλων καθώς και να του «επιτρέπουν» να δώσει πραγματική αγάπη. Εγώ προσωπικά δε γνωρίζω κανένα Άτομο με Αναπηρία (ΑμεΑ) να ζητά τον οίκτο και τη λύπηση της κοινωνίας μας (με εξαίρεση βέβαια, τους τυφλούς, κουτσούς ελεήμονες των φαναριών και πεζοδρομίων, που πολλές φορές καμία σχέση δεν έχουν με την πραγματικότητα, θεατρίνοι που ζητάνε την επιτυχία της ερμηνείας του ρόλου τους, μέσω κάποιας χρηματικής ανταμοιβής!). Η αγάπη, όποια μορφή και αν έχει, μπορεί ναδειχθεί με διάφορους τρόπους. Ένα χάδι, ένα άγγιγμα, μια αγκαλιά, ένα φιλή, συμπεριφορές που θα δείξετε σε κάποιον μη ανάπηρο μπορείτε να χρησιμοποιήσετε και για κάποιο ΑμεΑ χωρίς κανένα δισταγμό. Δε ζούμε σε μικρόκοσμο, περιτυλιγμένοι με ζελατίνα, στον οποίο φοβόμαστε μην μολυνθούμε από ανθρώπους που δεν ανήκουν στην «κάστα» μας. Είναι πολύ πιο ωραίο, όμορφο και ζεστό να σηκώσεις ενός απόμου με κινητική αναπηρία την παλάμη και να δώσετε μια χειραψία, παρά να του χαϊδέψετε το κεφάλι ή να του πιάσετε το μάγουλο, χειρονομίες που συνήθως εφαρμόζονται σε μικρά παιδιά. Αναρωτιέμαι, αν ήταν ένα άλλο άτομο που δεν είχε αναπηρία και το γνωρίζετε για πρώτη φορά θα κάνατε αυτές τις χειρονομίες; Θα τον αποκαλούσατε «παιδάκι» μπροστά σε κόσμο ενώ θα ξέρατε πως η ηλικία του είναι πολλή μεγαλύτερη από εκείνη ενός εφήβου, πόσο μάλλον ενός παιδιού; Συγγνώμη αλλά δε νομίζω. Τότε, γιατί πρέπει να γίνεται σε έναν άνθρωπο που κάθεται σε αναπηρική καρέκλα, που δε βλέπει, δεν ακούει; Μήπως γιατί πολλές φορές η κατάσταση αυτή σας φέρνει στο μυαλό την εικόνα του μικρού παιδιού; Πιστέψτε με δεν είναι αυτή η πραγματικότητα!

Η πραγματικότητα είναι πως ο άνθρωπος που έχει κάποια μορφή αναπηρίας μπορεί, πολλές φορές, η σωματική του διάπλαση να μη καθρεφτίζει την αληθινή του ηλικία, αλλά σας διαβεβαιώνω πως η προσωπικότητά του έχει διαπλαστεί και διαμορφωθεί κανονικά χωρίς να υστερεί σε αντίληψη. Είναι άσχημο, υποτιμητικό, ενοχλητικό και προσβλητικό για κάποιον που δέχεται μια τέτοια πράξη. Είναι σαν να μη σέβεται ο άλλος την προσωπικότητα, την ηλικία, τη θέση και το κύρος που έχει σαν άτομο ο άνθρωπος που κάθεται σε αναπηρική καρέκλα, που δεν βλέπει, που δεν ακούει. Η αναπηρία μας δεν δηλώνει τη μειονεκτικότητά μας

και ούτε δίνει σε κανέναν το δικαίωμα να μας κοιτάζει «αφ' υψηλού». Το μυαλό μας, η καρδιά μας, το σώμα μας, ο χαρακτήρας μας είναι εκεί, παρόντα. Γιατί τότε επιδεικνύουν αρκετοί άνθρωποι που συναντούν ένα ΑμεΑ, μια συμπεριφορά τέτοια που δείχνουν υποτίμησή, σαν είμαστε φαντάσματα, άνθρωποι που δεν υπάρχουν στο χώρο;

Υπάρχουν όμως και συγκεκριμένες περιπτώσεις ατόμων που πάσχουν από κάποιες μορφές νοητικής αναπηρίας που ίσως να μη έχουν πνευματικά ωριμάσει και από την άλλη ατόμων που έχουν πλήρη επίγνωση του τι συμβαίνει γύρω τους αλλά μπορεί να μην έχουν τη δυνατότητα να επικοινωνήσουν μαζί μας με τους συνηθισμένους τρόπους. Η κάθε αναπηρία, αρκετές φορές, θέλει και το δικό της τρόπο επαφής (για περισσότερη κατανόηση μπορείτε να δείτε την αληθινή ιστορία της Helen Keller). Συνήθως όμως δεν υπάρχει καμιά διαφορά. Πρέπει να υπάρχει άνεση και όχι λύπηση. Και αυτό φαίνεται πολύ εύκολα στα μάτια και στη συμπεριφορά. Εσείς πως θα νιώθατε αν βλέπατε πως κάποιος σας λυπάται ενώ εσείς αισθανόσασταν πολύ καλά με τον εαυτό σας;

Μια φορά ένας φίλος, ο Θάνος, μου είχε γράψει:

«Στην ερώτησή σου τώρα. Δεν θα σου πω αν εγώ θα έκανα σχέση ή όχι με ένα άτομο με κάποια ειδική, όπως συνηθίζεται να λέγεται, ανάγκη. Θα σου πω γιατί ο μέσος άνθρωπος δεν θα έκανε μια τέτοια σχέση. Είναι απλά θέμα φόβου. Ο άνθρωπος βλέπει φοβάται να ριχτεί στα δύσκολα και πάνω από όλα φοβάται να δώσει κάτι που, ο κατά τα άλλα προηγμένος πολιτισμός τον ταΐζει σαν ταμπού ή κλισέ. Όταν λοιπόν φοβάσαι, τείνεις από αντίδραση να κοροϊδεύεις και να μειώνεις την πηγή του φόβου σου λες και ο μπαμπούλας θα χαθεί αν τον κλείσεις στην ντουλάπα. Το θέμα είναι να καταλάβει ο κόσμος ότι για να ζήσεις καλύτερα και πιο ανθρώπινα πρέπει να νοιώσεις τους φόβους και να ριχτείς στα δύσκολα να ήσουν άτομο με ειδική ανάγκη. Αν μπορέσεις τους να παλέψεις και να σταθείς στο ύψος σου θα έχεις μια πιο γεμάτη ζωή. Όχι! Η ζωή δεν είναι υποχρέωση καθενός και επιπλέον υποχρέωση είναι να μη χαλάς και τις ζωές των άλλων». Ο Θάνος είπε πολλές αλήθειες μέσα σε λίγες γραμμές. Δεν έχω να σχολιάσω τίποτα! Το μόνο που έχω να πω είναι πως η πιο σωστή ονομασία είναι άτομα με αναπηρία και όχι άτομα με ανάγκες ή ειδικές ανάγκες γιατί όλοι οι άνθρωποι έχουμε ανάγκες.

Και με αφορμή τα λόγια του Θάνου ήθελα να μάθω, τι είναι αυτό που σας «φοβίζει» ή σας «ξενίζει» σε έναν ανάπηρο. Και κάτι ακόμα: όταν συναντάτε έναν ανάπηρο το δέχεστε ή τον απορρίπτετε αμέσως μονό και μόνο από την κατάσταση του ή «κάνετε στην άκρη» την αναπηρία και κοιτάτε τον άνθρωπο; Θα περιμένω τα σχόλια σας στο

<http://meallamatia.blogspot.com>

και εύχομαι καλή επιτυχία στον φίλο μου τον Βαγγέλη Αυγουλά στο νέο του αυτό διαδικτυακό εγχείρημα!»

Αναρτήθηκε από [Vaggelis Avgoulas](#) στις **12:18 π.μ.**